

לישועתך קויתי

על שולחנו של הגאון המקובל
איש האלקים הרב שמשון חיים בן הרב נחמן מיכאל נחמני ז"ע
מחבר הספרים הקדושים זרע שמשון ותולדות שמשון

פרשת תצוה תשפ"ד | גליון מס' 434

גאלם על ידי שליח, כדי שכאשר יחטאו, יוכל לכפר עליהם על ידי גלות.

והנה בעת שחטאו ישראל בעגל, התברר למפרע כי משה רבינו טעה, כאשר סירב ללכת לגואלם. באותה העת ובעקבות אותו החטא, אף אמר משה 'אם אין מחני נא מספרך'. לכן בפרשת מינויו של אהרן לכהונה, שבא כעונש על סירובו של משה ללכת לגואל את ישראל, בה התקיימה גם אמירתו זו של משה 'מחני נא מספרך'.

(זרע שמשון פרשת תצוה, סוף מאמר ג)

והטור הרביעי תרשיש שוהם וישפה.

(שמות לט, יג)

ושמתי כדכוד שמשותיך (ישעיה נד, יג). אמר רבי שמואל בר נחמני, פליגי תרי מלאכי ברקיעא, גבריאל ומיכאל. ואמרי לה, תרי אמוראי במערבא ומאן אינון, יהודה וחזקיה בני רבי חייא. חד אמר דשוהם. חד אמר דישפה. אמר להו הקדוש ברוך הוא, להוי כדן וכדין. (בבא בתרא עה).

יש לנו לידע, מדוע נבחרו דווקא השוהם והישפה, להינתן בחומות ירושלים. והנה בפרשתנו מצינו (כח כ), כי שני אבנים אלו, היו נמנים על אבני החושן. עוד מובא בדברי חז"ל (במדבר רבה ב ז), כי על השוהם שבחושן נרשם שמו של יוסף. ועל הישפה, נרשם שם בנימין.

וכתב בספר 'שלטי הגיבורים' לבאר, כי אבן השוהם מועילה לזכירה, לעיניים ולהרבות הצלחה, אף גם ללמד האדם להליץ בחכמה, עד שתביא אותו כמעט לחכמת הנבואה. לכן נרשם עליה שמו של יוסף, כי מצינו שהיו

ואתה תצווה את בני ישראל. (שמות כח כ)

בפרשת תצווה, לא נזכר כלל שמו של משה רבינו. ולא מצינו כן בשום פרשה אחרת, מאז פרשת שמות, העוסקת בלידתו של משה רבינו, עד לפרשת וזאת הברכה, החותמת את חמשה חומשי תורה.

בטעם הדבר, כתב בזוהר הקדוש (חלק ג רמו.), שבשביל שאמר משה רבינו להשי"ת, אחר מעשה העגל (להלן לב לב), 'זעתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת', לכן נמחה שמו מפרשתנו. אך עדיין יש ליתן טעם, מדוע דווקא בפרשה זו נמחה שמו.

והנה בפרשתנו נבחר אהרן לכהונה, כנאמר (כח א) 'ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך... לכהנו לי'. ומדוע לא נבחר משה רבינו לשמש בכהונה, כי בשעה שביקשו ה' ללכת לגואל את ישראל, סירב באומרו (לעיל ד יג), 'שלח נא ביד תשלח'. באותה שעה, אמר לו הקדוש ברוך הוא, 'אני אמרתי שתהיה אתה כהן ואהרן לוי, עכשיו יהיה הדבר להיפך' (זבחים כב:).

אלא שהיו טעמו ונימוקו של משה עמו. כי היה חפץ שתהיה הגאולה על ידי הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו, לא על ידי שליח. זאת, על מנת שתהיה הגאולה עולמית ולא יבואו אחריה עוד גלויות נוספות. וכעין מה שמובא במדרש 'ילקוט שמעוני זכריה רמז תקעז), שהגאולות הראשונות היו בידי בשר ודם, לכן היה אחריהם שעבוד. אולם הגאולה האחרונה, אשר תבוא על ידי הקדוש ברוך הוא עצמו, שוב לא יהיה אחריה שום שעבוד.

אך הקדוש ברוך הוא לא הסכים עמו, כי היה גלוי וידוע לפניו, שעתידים בני ישראל לחטוא, ואלמלא היה יכול להענישם בעונש הגלויות, היה צריך להביא עליהם כליה חלילה. לכן

חוסר הידע, ידוע כאויב החרד de מידות הנפש, ער
שהאדם en שהינו חסר יעש. וכשהדבר מתחנך
ומתחנך, ואינו רואה אור בקצה המנהרה החשוכה,
חסרת האוויר והסדר. מתחילים להרשים מחנק
מכביד.

אחנס, מדי פסס, הוא פסס על מלחנות בית
המדרש את גיליונות 'כרע שמון המפואר'. גם
הוא, כרוה בני האדם, לקח אותם מדי פסס לדי,
לראות אם יש מהו מעניין. אבל, עדיין, לא הגיע
לידי סיחת לב בשעת לקיחת היד - ער לאותו
יוס...

לאחר שהכחין בגיליון מונח הפוך על השולחן,
תוך מחשבה על רצון טוב, שלט להשאיר דברי
תורה מולצלים, החליט להפכו וליישרו. רעע לפני,
בהארה מחרוטים, הוא עס לב עס לתוכן החיטים
נרשעו על עבי הדף האחורי. היו עס כמה חיטים
על ישועות נמשכות מהלימוד הזה. הוא נכר,
בלשון הברכה שראה אי-פעם: 'בני, חיי, ומחוני
טבי'. בראשו חלף הרעור עסמחוי, הלצאות ייקרא
'חיים'. למצבי, בו איני מוצא חקום למצבי.

ואז, בהליחה לו ההארה. בוודאי גם למקרה עלי
יכולה להגיע הישועה באמצעות הלימוד הססולי
הזה. והוא אכן התחיל למדוד, ברצינות, בהחלטה
על קביעות, פסס בשבוע בגיליון.

למעשה מכל הישיון סביר, מיד בשבוע הראשון, הוא
מצא את מה שחיפש, מי שיעל לו נכבכי הנושא
בו נבוכ. אדם שמכין דבר או שניס בנושא, והוא
בהחלט מסופל עס להכיל, ולנווט בסבך, על על
הרשות ונדפו לענין. הוא הרגיש עסניו אורו. כמי
עשאה החוצה מתוך המנהרה הסבוכה, והועלה על
דרך המלך, שחוביל אותו בעז"ה לפתרון הנחמד
כל כך.

בשלב זה, הוא פנה אלינו וביקש נפרסם גם
את המקרה עלו. למרות עעדיין הסיפור לכאול
לא הועלם. הוא עדיין לא מצא מזור חללא לבעיה.
אך התחושה עלו, בידיעת המחלה כחצי התרופה,
חיבקה את הרשעו, שהוא כבר נועע. ולכן הוא
פנה אלינו וביקש לפרסם, כבר בשלב הזה. מתוך
רצון חזק, שיעדע הציבור ויבין, עשפעאים פסיעה
קטנה הינה פתרון למצוקה גדולה. ולס בזה,
בקטנות, קלייניקייטע'ן באידיש, ניתן להיוועע
בככות תורת רבינו הכרע שמון.

אנו מצדנו, מאחלים לו מקרב לב. שיכזה להגיע
אל המנוחה ואל הנחמה, ברפואה שליחה ומליאה.
ושיהיה לו כל הנצרך לו בשסס וברוח. אמן.

עיניו טובות כמו שנאמר (בראשית מט כב), 'בן
פורת יוסף בן פורת עלי עין'. וכן מצאנו בו את
עניין הזכירה, כנאמר (שם מב ט) 'ויזכור יוסף'.
ובנוסף, היה יוסף איש מצליח (שם מא לט),
וגם חכם בפתרון החלומות, לשרי המשקים
והאופים ולפרעה.

אשר על כן, היתה סברתו של ראשון החולקים,
כי לעתיד ייקבעו בחומות ירושלים אבני שוהם.
זאת, כדי לרמוז לנו, איך שלעתיד לבוא תתרבה
הארץ דעה את ה', וכן תרבה הזכירה וההצלחה.

ואילו משגהו היתה דעתו, כי הכדוד הוא אבן
הישפה, אבנו של בנימין. וטעמו, על פי המובא
בילקוט (זאת הברכה רמו תקמז), בהסבר
הטעם שבית המקדש נבנה בחלקו של בנימין.
כי שאר השבטים הלא היו שותפים במכירת
יוסף, חוץ מבנימין. לכן, לו היה נבנה בית
המקדש בחלקם, אזי חלילה לא היו מתקבלות
התפילות היוצאות ממנו. זאת, אחר וגם הם לא
ריחמו על אחיהם. מה שאין בחלקו של בנימין,
אשר לא היה שותף למכירה. והיינו 'ישפה'
- יש פה. שבחלקו של בנימין, יש להם לבני
ישראל פתחון פה בתפילה.

לכן סבר, כי ראוי לשים בחומות ירושלים,
מקום תפילתם של ישראל, דווקא את אבנו של
בנימין.

והקדוש ברוך הוא אומר, 'להוי כדין וכדין'.
שים לשים בחומות ירושלים, את שתי סוגי
האבנים. שכן, יוסף ובנימין בני רחל המה.
והלא היא זו שמיאנה כל השנים, להתנחם על
חורבן ירושלים (ירמיה לא יד, ישעיה נד יא).
לכן מגיע לה בשכרה, שיתנו בחומותיה של
ירושלים, את אבניהם של שני בניה.

(זרע שמשון פרשת תצוה מאמר ד)

הלכתא כנהמני?

ישועה ורפואה

רפאל, עס כדוי. הסתובב סהרורי בחשך שבועות.
הוא היה זקוק לעזרה והכוונה בעסיה רפואית
שהיתה לכני ביתו, כשהוא מתקשה מאוד למצוא מי
שמכין בעסיה הייחודית עלהם, ואף לא איכו פינה
מתאימה לעטות את לבטוי בפני איזה 'מייכין'.

